

Előfizetési árak:
 egész évre 4 frt., félévre 2 frt.,
 negyedévre 1 frt.
Egyes szám ára 8 kr.
 Hirdetések mérsékelt árak szerint.
 A lap megjelenik minden csütörtökön.
 Felelős szerkesztő:
ENDRE JÁNOS.

KÖZÉRDEK

Szerkesztőség: Deák-u. 8.
 ha a lap szellemi részét illető közlemények küldendők.
 Keziratok vissza nem adatnak.

Kiadóhivatal: Arpad-ut 20.
 ha a lap anyagi részét illető közlemények és előfizetési penzek küldendők.
Kiadótulajdonos:
FUCHS ANTAL.

PESTMEGYE SZABADELVÜ KÖZÖNSÉGÉNEK HETILAPJA.

A reformátusok ünnepe.

1899 január 8-án.

Fényes és maradandó emlékü ünnepe volt múlt vasárnap református polgártársainknak, mely ünnepből az egész község, valláskülönbség nélkül, lelkesen kivette a maga részét.

Kettős ünnep volt ez: a református egyház és érdemekben gazdag lelkészének: Mády Lajosnak ünnepeltetése. Az első fennállásának 25. évfordulóját, Mády Lajos pedig lelkészkedésének negyedévszázados jubileumát ünnepelte, a mely annyival is inkább ritkaság számba megy, mert Mády Lajos 25 évi lelkészkedését a jubiláló egyháznál töltötte.

Ő teremtetette az egyházat, ő dajkálta, nevelte és virágoztatta fel úgy, hogy ma az egyház az ország egyik tekintélyes egyházát képezi.

Mindnyájunknak szíve örül, ha látjuk, hogy egy felekezet egyházát növelni és hitbuzgóságát gyarapítani képes. Hiszen a hitben találjuk lelki üdvösségünket, abban találjuk jövő szép reményeinket, ez az alapja a tiszta erkölcsnek, mely nélkül a haza alapkövét lerakni nem lehet. A hit egyesít bennünket a szeretetben, ez nyújt vigaszt életküzdelmeinkben, a hit a legjobb kísérőnk a boldogulás nehéz útján.

Mády Lajos erre az örök igazságra építette várát, a midőn mint községi segédtanító, hivatásának legfényesebb zálogát adván, azelőtt 25 évvel megalapította a ref. egyház gyülekezetét.

Tudvalevő dolog, hogy egy egyház alapítása nem könnyű dolog, még ke-

vésbbé könnyű dolog ez Ujpesten, a hol a hívők különféle elemekből álltak — nagyobb rész a szegény, vagyontalan osztályhoz tartozók.

És a szegény gyülekezet filléreiből, az emberbarátok áldozatkészségéből, kitartó munkássággal és törhetetlen akaraterővel fölépült a nagy épület, ez a nagy és hitbuzgóságban gazdag egyház: a református egyház, melynek ma 50 ezer frt vagyona van. Utóbbi időben Mády Lajos munkájában osztozik dr. Kovács Nagy Lajos, az egyház főgondnoka, a ki példátlan kitartással és lelkesedéssel munkálkodik az egyház felvirágoztatásában.

Az ég áldása kísérje az ev. ref. egyház szép működését!

A mi Mády Lajos működését mint tanító, igazgató és mint községi képviselő illeti, arról ugyan nem kell külön megemlékeznünk. Az oly nyitott könyv, mint a minő papi működése.

Mindnyájan tudjuk, hogy az ujpesti tanügy felvirágozása az ő munkás kezét dicséri. Ő volt megalkotója az ujpesti polg. leányiskolának, ő fejlesztette az elemi iskolát, ő teremtetette meg az ujpesti faipari szakiskolát.

Mint igazgató pedáns volt, pontos, de igazságszerető. A ki alatta, vagyis jobban mondva az ő igazgatása mellett működött, az az ő példáján okulva, mind kötelességtudó tanító lett.

A közügyek terén meg egyáltalán mindig az ő ambíciójának szép gyümölcsére akadunk.

Mi már több ízben elősoroltuk érdemeit, ennél fogva nem akarva ismétl-

sekbe bocsátkozni, csak annyit jegyezzünk meg: adjon a Mindenható sok olyan férfit Ujpesten és akkor a község virulni, boldogulni fog.

Az ünnepélyes istentisztelet.

Délelőtt 10 órakor volt az ünnepélyes istentisztelet, mely alkalommal a ref. teplom zsufolásig tömve volt közönséggel. Részt vett azon valláskülönbség nélkül a község színe java. Ott láttuk dr. Freisinger István egyházkerületi tanácsbíró, Kontra József tanácsbíró, Ujpest község előljáróságát, Rákospalota község előljáróságát, a rákospalotai ref. egyháztanács képviselőit, az ujpesti és rákospalotai ev. egyháztanács képviselőit, az ujpesti izr. hitközség kiküldöttjeit, Hindy Kálmán királyi tanácsost, a székesfőv. képviselőtársaság stb. Az isteni tiszteletet az egyház énekkara szép énekkel nyitotta meg, mire Mády Lajos lépett a szószékre és gyönyörű beszédben az egyház történelmét eszette. Most újra ének következett, ezután pedig Benkő István rákospalotai ref. lelkész valóban megható beszéde, melyet lapunk mellékleten szóról-szóra közlünk.

Végre az egyház énekkarának éneke zárta be az ünnepélyes istentiszteletet.

A küldöttségek tisztelgése.

Az ünnepélyes istentisztelet után a lelkész hivatalban a küldöttségek tiszteltek. Elsőnek az ujpesti ref. egyháztanács fejezte ki szerencse kívánatait Mády Lajosnak, kihez dr. Kovács Nagy Lajos, az egyház főgondnoka intézett szép beszédet, átnyújtván Mády Lajosnak, az egyház emléktárgyát: egy rococo stílusú ezüst billikomot, mely a maga nemében valóságos remekmű.

Mády Lajos megható szavakkal viszonzta az üdvözlést és szívélyesen megköszönte az emléktárgyat.

Ezután a küldöttségek hosszú sora következett.

Zsoldos János főjegyző a községi képviselő-

Eite lusztig.

A „Társas Kör” mulatságáról.

„Eite lusztig, morgen wider lusztig, — immer lusztig!”

Ez volt a jókedvű wesztfáli király, Buonaparte Jeromos kedvencz mondása, amelyet a mi vidám, fáradhatatlan fiatalságunk, aranyos kedélyű hölgyeink egész terjedelmében magukévá tettek és a vígalmás Szylvester után az újév első szombatján újra pompás kedvvel táncoltak a »Társas Kör» fényes mulatságán, melynek részleteiről lehető hűséggel (mert hiszen activ résztvevőként csak sebtiben teljesíthettem riporteri kötelességemet) alábbiakban számolok be.

(Introductio.) A »Köznevelődési Kör» ragyogó terméi, a szelid, aranytól és tükroktől csillogó márványfalak csodás keretet alkottak ahhoz a festői szépségű, impozáns számú válogatott közönséghez, mely az enyhületes fényvel merengő teli éjszakán a »Társas Kör» táncestélyén megjelent. — Valóságos seccsionista kiállítás volt az: szinpompaikkal, a hamvas leányarcok, liliumtermetű, selymes asszonyok virágfüzére háttérben a fekete frakkos rendezőség és a vendég fiatal emberek

erdő-sűrű csoportjával egy hatalmas, lélekemelő Munkácsy-kép élvezetes harmoniáját alkották.

Az érkező hölgyeket az Árpád-kávéház előcsarnokában fogadta a figyelmes rendezőség és kalauzolta a tágas és izlésesen decorált nagy terembe, ahol a szépséges ifjú leányokat, karcus fiatal asszonyokat szívélyesen köszöntötte egy zongorázó kék pongyolás hölgy és kaczkias bajszú udvarlója; (aki, zárjel között mondassék veszedelmesen hasonlított egy kedves ismerősünkre) — azok számára, akik nem voltak itt, szükséges megjegyezni, hogy ez a barátságos pár egy óriási fali tánczrendre volt festve és nem a halkán zongorázó kisasszony, de az Oláh Sanyi derék zenekara szolgáltatva hévvel és temperatummal a lakkcipők alá valót.

(Festményes tánczrendek.) Azon nagy tánczrendnek pedig voltak unokái is, remek kiveteli, miniatűr akvarell hátlappal ekeskedő könyvecskék, melyek élénk színezéssel keltettek a hölgyek körében, — nemcsak művészi értéküknél fogva, de eredetien concepiált themáikkal. Volt ott tájkép, szíveken lovacgoló Ámor, érdekes tanulmányfő, pezsgős társaság, napfelkelte, geniusz — ezerféle zeneiális gondolat.

El is teszük azt emlékül, tudom, mind és büszkén mutogatják majd ismerős körökben, ha festőjük Polgár Marczit valamikor nagy ember lesz.

(Toilettek.) A hölgyek öltözködéséről elvből (no meg óvatosságból is) nem írok. Csak nagyjában mondom el, hogy az uri asszonyok körében a világos színek domináltak; selyem és könnyű gaze, kivágás nélkül, mind a legutolsó párisi divat szerint; egész sötét öltözetet mindössze hármat láttam, de azok nagyon szépek voltak. A leányok kevés kivétellel fehér és rózsaszín habkőnyű estély-öltözékben hullámozottak a tükörsima parketten, itt-ott azonban kellemesen váltotta fel a fehér alapszínt a lila-bluz, a színes moiré-szalagok ep úgy mint a fekete frakkos tánczrendgárdát változatossá tették a hadsereg szép számban kivonult aranygombos, kék attillás, katonai díszben sétáló képviselői.

Az egész nagyszerű ensemble részleteit előkelő izlés, chic és gyöngéd elegancia jellemezte.

Mondta is egy sok vihart látott pesti ősjogász barátom: »Hiába, elegancia dolgában csak nem engedtek ti ujpestiek a fővárosnak!»

(A táncz.) Ámbátor kedélyességben egészen vidék vagyunk. Valami éragadó bohém fesztelenség, pezsgő élénkség uralkodott a tánczsor minden száma alatt, a csárdásokból számtalan »hogy volt,» a karingókból végtelen tourok és az ujonnu felkapott igen csinos koresolvás-tánczcal (pas des patineurs) alig tudtak betelni.

A négyesek is fényesen sikerültek; száz pár tánczolta két kolonban a kitünően sike-

selőtestület nevében üdvözölte a ref. egyház-tanácsot és Mady Lajost.

Illek Vincze a róm. kath. egyház és gondnokság nevében, Benkovits Imre és Geduly Lajos az újpesti ág. ev. egyház nevében, dr. Venetianer Lajos főrabbi az izr. hitközség nevében, Kovács Kálmán rákospalotai ág. ev. lelkész egyháza nevében, Braukovics György szerkesztő a Tarsadalmi Lapok, a Közérdek és Újpesti közlöny nevében, dr. Führer Simon az »Újpesti közművelődési kör« nevében, Ziegler Józsefné az »Újpesti Kossuth Lajos betegsegélyző és temetkezési egyesület« nevében, Greizinger István igazgató a polgári fiúiskola nevében, Bauer Soma a polgári leányiskola nevében (aranytollat nyújtván át az ünnepeknél), Gulikopf György az újpesti fiai-parti szakiskola nevében, Friedrich Vendel igazgató az újpesti állami elemi iskolai tanestület nevében, Benkó István rákospalotai ref. lelkész egyháza nevében, Medveczky György jsgyőz Rákospalota község nevében, Földes Károly igazgató a protestáns ifjak nevében, Friedrich Vendel igazgató, az ipariskolai tanestület nevében üdvözölte a jubilánst, végre pedig az újpesti orvónők tisztelegtek.

A küldöttsegek mindegyikének Mady Lajos és dr. Kovács Nagy Lajos meleg szavakban köszönte meg az ovációt.

A díszközgyűlés.

A tisztelegések után, a ref. egyháztanács díszközgyűlést tartott, melyet dr. Kovács Nagy Lajos főgondnok nyitott meg szép szavakkal.

Utána László Endre az egyháztanács titkára, a huszonöt év történelmet, az egyház szép fejlődését esetezte és az egyház jelentését adta elő. Ezután Mady Lajos szép beszédet intézett az egyháztanácshoz, mire dr. Kovács Nagy Lajos főgondnok az egyháztanácsot elítelve a gyűlést berekesztette.

A díszebéd.

A díszközgyűlés után nagyszámu közönség vonult ki a Podruzsik-felé vendéglőbe, a ahol az egyház az ünnepély örömeire díszebédet rendezett.

A díszebédnél az asztalfőn Mady Lajos ült. Tőle jobbra: dr. Kovács Nagy Lajos, Wolfner Tivadar, Benkó István stb. Mady Lajostól balra: Tóth József, Geduly Lajos, dr. Freisinger István, László Endre stb.

A második fogásnál felállt Mady Lajos és az egyház első jeltörvénye a királyra mondott köszöntőt, melyet a jelenlevők állva hallgattak végig. Ezután megeredt a tosztok hosszú sora. Dr. Kovács Nagy Lajos Mady Lajost, Benkó Istvánt, dr. Freisinger Istvánt és Wolfner Tivadart elítelte, Wolfner Tivadar Mady Lajos és családja egészségére üritette poharát, Dr. Freisinger István, Mady Lajost köszöntötte fel szép szavakkal, Mady Lajos köszönetet mondva az egyházaknak, dr. Frei-

singer Istvánuak, Kontra Kálmánuak szíves megjelenésükért, Tóth Józsefet életi, Tóth József Mady Lajosra, dr. Vikár István Wolfner Tivadarra, Brankovits György Mady Lajos kedves nejeire emel poharat. A sok »halljuk«-ra Martonffy collegánk állt fel. Ha nem volna oly nagy, mint amilyen, azt mondanók reá: »kis hamis!« De hát biz' ő nagy, »széltében és hosszában is. Hamisság mindazonáltal van benne egy kis porció. Ő ugyanis azt hiszi, hogy sötét ruha terjedelmesebbnek mutatja az embert, mint a milyen az ember valóságban. Ezért ő minden ünnepélyes alkalommal holmi sárga pepita s effele kabátokban grasszal, hogy saját corpu-zsázt redakálja.

Ettől eltekintve, biztos kezzel ragadta meg a poharat s a »művészet oszlopának« vetette vállait, másik kezével a pulyka pecsényés-talát tartva, »eljents« intonált. Szabályszerű e-e-eljen! zudult fel. Azután Tóth István a rákospalotai erdeműs bíró üritette poharát újpesti collegájára, nemnemüleg aprehendálva azért, hogy a rákospalotai ev. ref. lelkész ur, ünnepi beszédében Újpestet városnak nevezze. Általános kívánságra aztán Kovács Kálmán állt fel. Azon kezdte el, hogy az élet csupa felreírás, erre nevez egy epizódot mesélt el az orsz. képviselő választások idejéből. Kovács ellen ugyanis akkor a »Közérdekbene« egy eles hangú cikk jelent meg. Kovács, hogy az esetleges további támadásoknak elejét vegye küldöttseget menesztett Mady Lajos helybeli ev. ref. lelkészhez, a kit a »Közérdekbene« közelállónak hitt és tudtára adta, ha a támadó cikkek folytatása lenne, úgy a már 5000 példányban kinyomatott s Mady ellen irányuló pasquill az egész kerületben cseréltetve fog. Amennyiben eleve több támadó cikk a »Közérdekbene« nem jelent meg, az 5000 példány pasquill terjesztése is elmaradt. Ezuttal megvallotta, hogy ilyenmü pasquill egyetlen példányban sem lett nyomtatva és pedig azért nem, mert Mady Lajos eleve és működése mindig oly tiszta és korrekt volt, hogy abból pasquillba való adatokat összeszedni nem lehetett. Életit az ünnepeket. (Mindhogy a szónok a »Közérdekbene« is apostrofálta, kötelességünk lapunk reputációja érdekében kijelenteni, hogy erről a suba alatti egyezkedésről homályos sejtelmünk sem volt. Hogy tovább nem folytatkozunk Kovács urral akkor, annak egyszerű oka volt, mert Kovács ur cikkünk fojttán magába szállt és magatartásával már nem szolgált rá arra, hogy további szereplését ostorozzuk. Miskülkülömben constatáljuk, hogy mi jó barátok vagyunk. Szerk.) Elmes és magvas tosztokat mondtak meg: Czipauer János és Zsoldos János főjegyző. Ez utóbbi zavarban volt mert már — legalább jelenlevő személyt nem talált, a kit ne elított volna. A jövőbeni szoros össztartásra és együttműködésre közzintott. Bizonyos diszharmoniat idézett elő Dezső Lajos azzal, hogy minduntalan

rült figurákat, melyeket Blum Samu és Groner Jenő rendeztek dícserekes körültekintéssel, minek a következménye volt az a praecedens nélküli eset, hogy az ügyesen kombinált négyes részeket hagyományos szokás ellenére senki sem rontotta el.

— Szíves engedelmökkel többek óhajára ide iktatom a »Társas Kör« egyik alkalmi csárdásának szövegét is:

Karcu tölgyfa az erdőn. —
Barna, barna, barna kis lány
Az én szeretőm.
Eszendőre vagy kettőre
Aranyos kis menyecske lesz belőle.

(Szünóra.) A szünóra alatt megoszlott a társaság; ottlenek és ittanak és az asztaloknál a szép leányok közelebb felcsendültek az édes-bus, melázó magyar nóták, huzatta a fiatalság a bánattal, szerelemmel telt hallgatókat, mindegyik »az ő nótáját.« S ezt az ábrándos hangulatot felhasználva megemlékeztem tudósítói kötelességemről és megintertjüvöltem a hangadó asszonyi köröket: a stereotyp kérdéssel indultam utra: »Hogy tetszik a fiatalság mulatsága Nagyságos Asszonyomnak?»

Winternitz Gyuláné urnó, a »Társas Kör« fekkölt lelkü, kegyes pártfogója a legteljesebb elismerés hangján fejezte ki melegegedését a tánczestély rendezése és hangulata felett. Ugy a közönség igényeinek, mint a mulatság iránt mutatkozott érdeklődésnek megfelelt a fiatal-

ság, amivel kérdemelte az érdekekben kifejtett faradozást.

Friedmann Arminné urnó megdicsért bennünket és óhaját fejezte ki, hogy sikerünkön felbuzdulva a nőegyleti jótékony jelmez-bált ezen fenyves mulatság pendant-jává tesszük.

Szel Manóné urnó megkapó szeretetreméltósággal egyszerűen konstatalta, hogy kitűnően mulatott.

E véleményhez csatlakoztak: Dr. Bíró Gyuláné, Csillag Adolfiné, özv. Deuchtné, Deutsch Zsigmondné, Dr. Eisner Simonné, Erber Hildegardné, Gonda Danielné, Gottlieb Adolfiné, Groszmann Arminné, Groszmann Jozsefné, Janovits Gyuláné, Klein Ignáczné, Körösi Lajos, Kurez Gyuláné, Liszer Ignáczné, özv. Martonffy Frigyese, Martingano Antalné, Popper Sándorné, Reiter Sománé, Reiter Ignáczné, Róth Lajosné, Schön Bernátné, Staviczky Jozsefné, Schwarz Jakabné, Sonnenberg Adolfiné, özv. Schwarz Lipótné, Weisz Albertné, Weisz Mórné, Weisz Samuné, Varnai Jakabné, Zweig Adolfiné.

(Mit szóltak a leányok.)

Az urasszonyok elismerésen felbuzdulva gondoltam merészet és nagyot és a rózsás leánykoszorú szendénbajos virágszálaiból ordultam a következő komoly tartalmú és döntő fontosságú kérdéssel: Melyik fiatal ember tetszik itt a bálon legjobban Kegyednek? Kaptam rá a következő szelid és harezias, határozott és habozó válaszokat:

beszélni akart, noha senki sem kívánta őt meghallgatni. Zajos ellenzések, sipolás, dörmögés kellett ehhez, hogy lemondjon a beszélhetésről. Wolfner Tivadar orsz. képviselőnk meg is jegyezte, humorisztikusan, hogy az obstruáló »Ház«-ban képzelte magát: ott se különb az elégedetlenség títakozó eljárása. Egy izben nagy derűtseget keltve, arra figyelmeztette Dezsőt, hogy a gyorsírókat vegye maga mellé. Sajnos gyorsíró ezuttal jelen nem volt s így a beszédek meg nem örökíthetők. No, azután se szeri se száma nem volt az ugynevezett vad-tosztoknak. Vig, kedélyes hangulat uralkodott, mindvégig és mindenki azzal a benyomással fejezte be a napot, hogy az ünnepély varakozáson felül sikerült.

Heti tájékoztató.

Január hó, 31 nap.

12 csütörtök. Ernő. Morzsányi Károly dr. szül. 1847. Az »Újpesti izr. iparos és kereskedő ifjak« felolvasó estélye este 8 órakor. Felolvasó dr. Wolfner Jakab, orvos.

13 péntek. Vidor. József nádor felszázados jubileuma előtt megh. 1847.

14 szombat. Bódog, III. Andrásban kihalt az Árpádház fiaga 1301. Az »Újpesti keresk. és iparbank közgyűlése« d. u. 4 órakor.

15 vasarnap. Mór apát. Darányi Ignác, földművelésügyi miniszter szül. 1849. Az iparos-munkások előadása és hangversenye a polg. leányiskolában d. u. 4 órakor. Az »Újpesti lakarekpenztar« közgyűlése.

16 hétfő. Marcell. Dembinszki, lengyel tábornok szül. 1791.

17 kedd. Antal. Franklin Benjamin szül. 1706.

18 szerda. Piroška. A német csász. helyreállítása Versaillesben 1871.

HIREK.

— Lapunk mai száma — tekintettel a hozzánk beérkezett sok aktuális közleményre — melletteket jelent meg. Ez az oka egy szersmind, hogy lapunk egy nappal később.

— Az »Újpesti izr. nőegylet« vezetősége lapunk útján a helybeli jótékony hölgy- és férfiközönség figyelmébe és szíves partfogásába ajánlja a népkönyha ügyét, mely csak úgy tehető meg hivatásának, ha a nagy közönség oztatlan támogatását a nemes intézménytől meg nem vonja.

— A »Közérdek« a »Társas Kör«-ben. Lapunk mált számát, mely tárczájában a »Társas Kör« programjával foglalkozik, a kör vezetősége száz példányban megszerezte s a tagok között emlékül szétosztatta.

— Az utolsó lépés. Schwarz Mór helybeli áll. tanító, a ki 54 even át működött azon a rögös pályán és abból a java részt Újpesten töltötte, most tette meg az utolsó lépést: be-

Berenyi k. a. (Palotáról): Hogy ki tetszik? Minek azt tudni magának?

Deuchl Zseni: Mind a hányan!

Deuchl Paula: Ó! — (?)

Deutsch Margit: Ó Istenem, alig tudnám hamarjában megmondani.

Elsner Etelka: Miköze hozzája. Menjen a dolgára. — (Alázatos szolgálja!)

El-ner Ella: Meglátja a 2-ik négyesnél.

Erber Sarika: Az a fiatal ur ott a nagy tánczrenden!

Fehér Olga: Hogy ki tetszik? Maga bizonyosan nem! (Merei.)

Gonda Malvin: Akivel Legtöbbet tánczoltam.

Janovits Jolán: A regiment.

Jannoits Idácska: Találja ki! (Kitaláltan.)

Groszmann Etel: A főrendező.

Groszmann Ilka: A főrendező.

Groszmann Janka: A főrendező.

Klein Arabella: Na — ne izéljen!

Kurez Ilonka: Kérdezze meg a mamámtól.

Liszer Emma: Az a fiatal ember, aki olyan fess, mint a hadnagy balyám.

Martonffy Etelka: Discret mosolylyal kitérően válaszolt.

Martingano Virginia: O dio, mio, hát maga nem tudja, hogy Virginianak Pál tetszik legjobban? (Tudom kérem, de melyik Pál?)

Popper Mariska: Hát csak az a ... hm ... hm ...

Reiter Helén: Az ott ni!

Reich Tere: Meg nem választottam.

adta kérvényét nyugdíjaztatása iránt. Mi hisszük és reméljük, hogy a közoktatásiügyi miniszter annak az öreg és kiváló érdemeket szerzett tanítónak, nyugdíj czimén kiutalványoztatja egész fizetését. Ezt méltán megérdemli.

— **Közgyűlés.** Az »Ujpesti takarékpénztár« f. évi január hó 15-én d. u. 3 órakor tartja ez idei rendes közgyűlést. Az intézet múlt évi forgalma igen kedvező volt, a mennyiben 60 frtra 7% osztalékot fizet. Ilyen kedvező működést az intézet 30 évi fennállása óta még nem tudott felmutatni.

— **A »Rakospalotai takarékpénztár részvénytársaság** f. évi január hó 23-ik napján d. u. 3 órakor tartja meg saját helyiségében Rakospalotán, fő-ut Varga Daniél-fele házban III-ik évi rendes közgyűlést.

— **Zártkörű táncvizsga.** Az »Ujpesti iparlestület« az elagott iparosok alapja javára f. é. január hó 21-én, szombaton az »Ujpesti polgári kör« helyiségében zártkörű táncvizsgát rendez. Belepti díj: előre váltott családjegy 1 frt, személyjegy 50 kr. A pénztárnál családjegy 1 frt 20 kr., személyjegy 60 kr. Kezdeté 8 órakor.

— **Jelmezestély.** »Édes hazánk, kedves dalunk. — Érted élünk, érted hatunk.« Ezzel a jelleggel küldte szét a derek »Ujpesti dalkör« diszes meghívóját, a f. évi február hó 11-én. Keller Antal karnagy vezetése mellett az »Ujpesti polgári kör« termeiben tartandó jelmezestélyre. A mint értesültünk, a jelmezestélyen trefás énekek és egyéb mulattató dolgok kerülnek előadásra, sőt a közönség, mely a jelmezestélyen bizonyára nagy számmal fog megjelenni, egyéb meglepetésekben is fog részesülni. Belepti díj: személyjegy előre váltva 60 kr., a pénztárnál 80 kr. Családjegy előre váltva 1 frt 20 kr., a pénztárnál 1 frt 50 kr. Kezdeté este fél 9 órakor. A közönség keretük lehetőleg trefás jelmezben megjelenni.

— **Az iparosok előadása.** Az »Iparosmunkások önképzésére alakult ujpesti bizottság« múlt vasárnap tartotta tizedik előadását és hangversenyt s úgy látszik, hogy minél több előadást tart a bizottság, annál nagyobb érdeklődés mutatkozik irántuk. Most se bírta a polg. leányiskola tornaterme befogadni a közönséget úgy, hogy sokan kénytelenek voltak távozni. Ez alkalommal Endre János székesfőv. tanító, a bizottság titkára, az ország szervezőteréről tartott előadást, kit az előadás végen zajosan megjelenezték. A hangverseny számokát Kádár Ferencz (ezitera), Bujdosó Mariska (ezitera és ének), Brandenburg Manó (szavaltat), Sporer Lajos, Lukács Dezső, Weisz N. (hegedű), Wachs Zs. (fuvola) tette élvezetessé, a miért minden közreműködő zajos tapsviharban részesült. Végül a közönség Szkupeny Józsefet hívta ki, a ki több naptal

Roth Margit: Ah! —

Strasser Berta: Azt nem árulom el.

Staviczky Erzsike: Aki nagyon kíváncsi...

Schön Ilonka: Holnap — barátom — holnap kérdezzem!

Schwarz Riza: Ez a szép fiatal 8. ember itt: (Igazán szép volt.)

Sonnenberg Margit: Az a piczi barna, kinek az orcája olyan mint az alma!

Várnay Jolán: Megsugom, de ne árulja el senkinek. (Nem is!)

Várnay Aranka: Magára bízom, válasszon. 2 közül. (Két fess rendező közt, nehéz kérem választani!)

Zweig Matild-nak egydaliaskatona tetszett

**

(Szünóra után.)

Folyt aztán a tánc hajnalhasadtáig. Mivel-hogy azonban — sajnos — mindenféle mulatságnak vége szokott lenni, a miénk is véget ért. Jöttek a robogó fogatok esengő villamosok és elvitték a tánczó közönséget: Elcsöndesült az Árpád-kávéház környékes színhelye a mulatságnak, mely dicsőséget szerzett az elnök-főrendezőnek és buzgó társainak, a Társas-kör agilis fiataljának és szép anyagi sikert a kör pénztárának, — aztán bizonyára kedves emlékeket a jelen volt aranykedélyű ujpesti közönségnek, mely oly bravouros kitarással váltja be farsangi programját:

Éjta lusztig, morgen wider lusztig! — § —

énekelt nagy tetszés mellett, mely után a közönség Benedek Sámuel, a buzgó zongorakísérő indulója mellett meglehetősen távozott. Jövő vasárnap ismét igen élvezetes előadásra van kilátás.

— **Koppintás.** Dr. Várady Károly budapesti ügyvédnek, a kit 5 évi országos képviselői áldásdus (?) működéséből ismert Ujpest és a gödöllői kerület, igen, ennek az urnak a budapesti ügyvédi kamara fegyelmi bírósága a körmire koppintott. Hogy miért? azt megtudjuk az aiábbiakból. Dr. Várady Károly már exképviselő volt, a mikor Mesó János ujpesti váci-uti háztulajdonos megbízta őt azzal, hogy a háza előtti járda aszfalttirozása alkalmával őt ért kár miatt a községi előjáróság ellen pert indítson. Dr. Várady Károly kapta magát és mielőtt perelt volna, egy, az illem legelemibb szabályait nélkülöző levelben, felhívta az előjáróságot a kárösszeg azonnali megtérítésére. Az előjáróság ezt a levelet megküldte az ügyvédi kamarának. Ez ügyben a kamara szöröl-szóra a következő határozatot hozta:

»402.—fegy. 1898. sz. A budapesti ügyvédi kamara fegyelmi bírósága Ujpest községi előjáróságának dr. Várady Károly ügyvéd elleni panaszra tárgyában panaszolt és a kamarai ügyész meghallgatása után következőképen határozott:

A fegyelmi bíróság a fegyelmi eljárást mellőzi, azonban az 1874: XXXIV. t.-cz. 73. § alapján dr. Várady Károly ügyvédet megint és rendre utasítja.

Ezen határozatot panaszossal, panaszolt ügyvéddel, a kamarai ügyész és az iratoknak 8 napra való áttételé mellett a budapesti királyi ügyészséggel közli.

Indokok:

Mesó Jánosnak Ujpest községe elleni kár megtérítése iránti ügyében panaszolt 2144.—98. sz. a. a budapesti V. ker. kir. járásbírósnál sommás keresetet adott be, melynek hangja ellen Ujpest községenek előjárósága panaszt emelt.

Bár a hivatkozott kereset kétségtelenül szokatlan hangon van tartva, a fegyelmi eljárásra mindamellett sem szolgált alapot, a mennyiben benne csak két kitétel található, mely kisebb köteleességszegésnek minősíthető. Az egyik az, hogy »gyerekes erőszakoskodását fenntartja«, a másik az, melylyel Ujpest községi bíróját »törvényellenesen megválasztották« jelzi. Az első általános sértő voltánál fogva, a második azért minősül kötelelességszegéssel, mivel-hogy a sommás perben nem lévén per tárgya Ujpest községi bíróságválasztása, minden ok és szükség nélkül tilos és megengedhetetlen egy alkotmányos községi aktust törvényellenesnek jelezni.

Ezért a fegyelmi eljárás mellőzésével panaszolt ügyvédet az ügyvédi rendtartás 73. §-a értelmében kisebb kötelelességszegés miatt meginteni és rendreutasítani kellett.

Panaszolt azon előterjesztése, hogy Ujpest községi panaszja kifejezett panaszos kérelmet elő nem adván, az eljárásra alap nincsen, tekiutelt az 1887: XXVIII. t.-cz. 3. §-ara, indokolatlan.

Budapestben, 1898 december 16.

A budapesti ügyvédi kamara fegyelmi bírósága.

Friedmann Bernát **Burián Géza**
elnök. titkár.

— **Az ujpesti kereskedelmi és iparbank** 1898-ik évi forgalmi kimutatása. Váltó adatai ugyanis 588,519 frt (1897-ben 524,362) betét állománya: 354,611 frt (1897-ben: 324,763) s vizsgálható állománya 148,783 frt (1897-ben: 139,267) frtot képviselt. A tszta nyeresége: 13,878 frt 19 kr. (1897-ben: 10,151 frt 58 kr.) Ebből: a tartalékalaphoz csatoltatik 1919 frt 82 kr., igazgatósági jutalék 1200 frt, 10 százalékos osztalék: 10,000 frt s a jövő évi számlára iratik 758 frt 37 kr. Az intézet tartalékalapja e szerint a múlt évi 22,000-ról 25,000 frtra emelkedett s az osztalék az eddigi 8 százalékról 10 százalékra emelkedett. A Földes-féle telkek már mind el vannak adva s az 60,000 frtnyi nyereségből 50 százaléka az intézeté.

— **A Magyar tanítók kaszinójának közgyűlése.** A M. T. K. kaszinója a tagok nagy érdeklődése mellett múlt pénteken d. e. 9 órakor tartotta ez idei rendes közgyűlést. Az évi

jelentésekből kitűnt, hogy a kaszinónak az elmúlt évben 11037 frt 37 kr. bevétele és 8897 frt 04 kr. kiadása volt, tehát maradt a pénztárban 2140 frt, 33 kr. Ezen kívül a kaszinónak még 3525 frt 50 kr. házépítési alapja is van, minélfogva készpénz vagyona 5665 frt 83 kr. A kaszinó butorzata és felszerelése 6808 frt értéket képvisel. A legnagyobb igazgatóságot a tisztújítás idézte elő, mely a Verédy-párt fényes győzelmével végződött. Igazgató lett: Verédy Károly, Brandtner Albin, Ember Károly, Schnöller Lajos és Tanos Sándor. Ezután egy 100 tagú igazgató-tanácsot és 27 tagú felügyelő bizottságot választottak, Endre (Erschinger) János lapunk szerkesztője igazgató-tanácsot választott meg. A közgyűlés után társasbéd volt, melyen a tisztek hosszú sora hangzott el.

— **A hálás Bismarck.** Herbert gróf menyegzője alkalmából Sarkány Arnold ur, az Esterházy-fele cognacgyár vezérigazgatója Bismarck herezegnek (kit egy tanulmányut alkalmával néhány évvel ezelőtt bemutattatott) legjobb cognacjából 12 palackkal küldött Kissingbe rövid üdvözlő level kíséretében, kérve azok szíves elfogadását. A herezeg visszaemlékezett a figyelmes igazgatóra, kinek alatti szavakban irt köszönetet Varzinból: »Tisztelt uram! A szíveiyes sorok kíséretében Kissingbe küldött cognacot időközben megízleltem s oly kiváló minőségűnek találtam, mely a növekvőkorral — a tőkely színvonalon fog állani. Kerem Önt fogadja kedves megemlékezéséért és szíves soraiért köszönetemet. v. Bismarck« s. k. A vaskancellár tehát, aki »verrel vassal« alapította meg Nagynemetsztagot, egy magyar iparvállaló vezetőjével szemben oly szeretetreméltó hangot használt, melynél udvariasabb a legesiszoltabb francziától sem lehetett volna.

— **Kohn Miklósné halála.** Mint részvétellel értesültünk, Kohn Miklós gyártulajdonos neje, Kohn Miklósné szül. König Gizella urnó e hó 11-én hirtelen elhunyt. A kedves, sympathikus fiatal asszony általános szeretett és tisztelt tagja volt az ujpesti társaságnak és a meleg, sugaras családi élet, melyben férjével oszlott, mintakep-ve avatta a feleségnek és anyának. A váratlanul jött csapás gyászba borította ferjét és 4 kicsiny gyermekét. Fogadják igaz részvétünket.

— **Az »Ujpesti gyermekbarát egyesület«** múlt vasárnap este 8 órakor tartotta saját helyiségében, a Zweig-féle kávéházban, Silbermann Izidor elnök elnöklése alatt ez idei rendes közgyűlést. Silbermann Izidor elnök megnyitván az ülést szép visszapihlantást tett az egyesület múlt évi szer működésére, azután a pénztáros és titkár előadta múlt évi jelentését. Az egyesületnek múlt évben 1316 frt 83 kr. bevétele és 1130 frt 85 kr. kiadása volt. Az egyesület 101 gyermeket ruhazott fel, mely 847 frt 21 kr-ra került. A jelentések tudomásul vétele és a felmentvény megadása után Silbermann Izidor elnök úgy a saját, mint tisztársai és a választmány nevében lemondott tiszteréről, s felhívta a közgyűlést az elnök, tisztikar és választmány választására, kijelentvén, hogy ő, ha a közgyűlés bizalma az elnöki tiszt betöltésénél ő fele irányulna is, nem hajlandó azt többé elfogadni. Es úgy is volt. A közgyűlés újból megválasztotta Silbermann Izidort elnöknek, de ő ezt, a sok kapacitálás daczara sem fogadta el. Ezután a tisztikar a következőképen alakult meg: megválasztott elnöknek: Winternicz Gyula, alelnöknek: Barth Mór, pénztárosoknak: Kürz Gyula, ellenőrnek: Laitis János, titkárnak: Gyürk József, jegyzőnek: Mezei Ignác és Maier Samu. Választmányi tagoknak: Silbermann Izidor, Dicker Izidor, Zúsz Samu, Ladányi Antal, Endre János, Maier Kálmán, Zweig Adolf, Bekefi Jakab, Steininger Gyula, Weisz Lajos, Schaffer Sándor, Fucsis Antal, Güick Adolf, Ländler Mór, Bauer Jakab, Mandl Lipót, Benedek Mór, Singer József, Winkler János, Weisz Simon és Deutsch Sándor. Póttagoknak: Schiffblatt Lipót, Nemann Adolf, Deutsch József, Deutsch Antal és Fischer Nándor. A tisztikar megalkotása után Bekefi Jakab indítványozta, hogy Silbermann Izidor volt elnök nagy érdemeit elismerend, az egyesület festesse le arczképét. Az indítványt nagy lelkesen elfogadták. Végre a közgyűlés Weisz Jónás indítványára elhatározta, hogy 5 frtot ad a népkonyha javára, mire a közgyűlés véget ért.

Az örömnapp.

Alapige: II. kir. VII. r. 9. v. „Ez a mai nap örömondás napja.“

Ünnepelő gyülekezet! ker. atyámfiai!

»Nem nekünk Uram nem nekünk, de a te nevednek add a dicsőséget a te kegyedelméd ért és hívségedért« (Zsolt. 115; 1.)! A zsol-tárírónak e szavaival lépek fel aty, ez ünne-pelyes alkalommal e szent helyre, mert e ház, mint az Urnak temploma az ő tiszteletére és imáadására van szentelve s mert itt az Ur há-zában a dicsőtítés és dicsőség, még örömeink-ben is, egyedül csak az Urat illelheti, mint minden kegyelemnek és hívségnek forrását. Nem az emberi munkát, nem e gyülekezetet, vagy ennek valamely tagját, hanem az Urnak dicsőségét kívánom és akarom hirdetni azért most is, midőn meghívástok folytán, tolná-esolni akarom a ti érzelmeiteket a kettős ju-biláris ünnepen, midőn hirdetem nektek az alapul vett igékkel: »ez a mai nap örömondás napja.«

Avagy talán az örömteli szív nem képes az Urat dicsőíteni? Oh nem olyan örömet értünk itt, mint a minőt a világ gyönyörűsége ad, hanem magasabb, lelki örömet, a hála-adásnak, az Istenben való bizodalomnak, az ő jóvoltá és gondviselése felőli hitnek és meg-győződésnek örömet.

Oh az ilyen öröm az Ur magasztalásában éri el tetőpontját. Ilyen öröme volt Izrael né-pének az Ur jötteményeieért; az első keresz-tényeknek, midőn »minden nap egyenlő akara-tallal a templomba váának és házanként a kenyeret megszegvén, esznek vala nagy örömmel és tiszta szívvel, dicsérvén az Istent« (Csel. 2; 46, 47); ilyen öröme volt Dávid-nak, ki mindig az Urban örül, ki lelkenek leg-szentebb örömet mindig az Ur dicsőtítésében és magasztalásában önti ki.

»Ez a mai nap ilyen örömondás napja«, ilyen örömetek van nektek is ünnepelő gyü-lekezet, ilyen örömeteknek kell lenni egyhá-zatoknak és lelkeseteknek 25 éves jubileu-mán és ezen, a ti Urban való örömeteknek szeretnek és kellene kifejezést adnom oly mó-don, hogy az mintegy az Urnak dicsőtésében és magasztalásában csucsosodjak ki.

De érzem a feladat nehezégét, érzem gyengeségemet és mellatlan voltomat. Miként fessek és miként adjak kifejezést annak az erzelemnek, mely a gyülekezet részéről a lel-kesz iránt és a lelkes részéről a gyülekezet iránt a szívekben lakozik, mely összeforrasztja őket a szeretet által s mely ma az Ur iránti hallelujává magasztosulván, ezen hálaadó és dicsőtítő magasztalásban nyilvánuljon: Nem nekünk Uram, nem nekünk, de a te nevednek add a dicsőséget ezen a mi közös 25 éves örömnepünkön! Bizony, csak az Urnak bátorítása, mely egykor Pálhoz így hangzott: »ne felej, hanem szólj, mert en veled vagyok« (Csel. 18; 9, 10.) ad nekem is erőt a szólásra és segíti gyengeségemet, megküzdzeni a reám bizott kedves, de nehéz feladattal.

Huszonöt esztendő egy századnak negyed-része — milyen keves ez az örökkevalóságban, csak mintegy pillanatot eltűnése; mily rövid idő ez az Ur előtt, ki előtt még »ezer esztendő is annyi, mint a tegnapi nap, a mely elmúlt es mint egy órájárasi idő ejtet« (Zsolt. 90; 4.) De huszonöt esztendő bár egy egyház életében sem sok, mégis mindenesetre annyi, hogy élet-revalóságának jelet adhatta ez alatt, minden-esetre annyi, hogy ennek végén oka lehet az öröme. Amde huszonöt esztendő egy ember életében már nagy idő, hosszú idő, különösen ha az örökös munkálkodásban tett el; egy fel emberöltő, melynek végén megállva, bizony sok és nagy oka lehet az öröme.

Mi emberek földi létünk rövidségéhez szabjuk minden dolgunkat s így időnket is s chez merve már ez újpesti református egyhá-znak és ez egyház lelkipásztorának is van oka, van joga az öröme; méltán hirdetem ezért én a szent lecke szavaival: »ez a mai nap örömondás napja« egyházra és lelkipász-torra nevezve egyaránt.

I.

Örömnapp az egyházra, gyülekezetre nevez. Miért?!

*Ezen beszédet Benkő István rákospalotai ref. lelkész mondotta el az újpesti ref. egyház 25 éves fennállásának és Mady Lajos lelkészkedésének ne-gyedszázados jubileumán.

Miért örvendeznek a tanítványok Isten országának terjedésén és haladásán; miért örvend Izrael népe, midőn megépítheti tem-pломát; miért örvend a földműves, mikor az általa elhintett magot kikelni, szárba szök-keni és gyümölcsöt hozni látja; miért örvend bármely lársaság, midőn a maga elé tűzött jó ezelt megvalósíthatta?! Mindezen kérdésekre önmagukban van a felelet. De meg van a fe-lelet azon kérdésre is, hogy miért ez a mai nap örömnep napja ezen újpesti református egyházra és gyülekezetre nevez is.

»Valahol ketten, vagy hárman egybegyül-nek az en nevemben ott vagyok ő közöttük.« (Máté 18; 20) ezt mondja Üdvözítő Jézusunk; és ő mondja e példabeszédet is; »hasonlatos a mennyeknek országa a mustármaghoz, melyet az ember vévén elvet az ő mezéjében, mely jóllehet minden magoknál kisebb, de mikor felnövekedik, a fűvek között legnagyobb és végre fa növekedik belőle annyira, hogy az égi madarak reászálljanak és fészket rakjanak ágain« (Máté 13; 31, 32).

Talán gondoljátok hová ezélezok aty! A 25 év előtti időre. Ezelőtt huszonöt esztendő-vel itt összejötték ketten, hárman az Ur nevé-ben és elhintették azt a mustármagot, melyből kikelt és felnövekedett ez az újpesti református egyház mint Isten országának e földön látható kifejezése. És azóta folyton halad, növekszik és gyarapodik számban és erőben. A 25 év előtti 325 lelekszám, ma már 2340-re szapo-rodott. Megépítette szükségés épületeit, fel-küzdölte magát anyaegyházzá. Oh de mennyi munka és fáradság mennyi buzgóság és áldo-zat kellett ahhoz, hogy a kicsiny mustármag terebélyes fává növekedjek! Oh jöjjetek elé ti első kezdeményezői, alapítói, presbyterei ez egyháznak és beszéljétek el mennyit tettek és fáradtatok míg abból az első mustármag-nyi 25 frtból, ugyszólva a semmiből megte-remtetetek ez egyházat, míg e templomot összehordottatok, hogy legyen ez kifejezője a ti hitéseknek, legyen ez erős vára a tiszta evangéliomi ige hirdetésének! Nem örülné-tek-e a mustármag nagyra fejlődésének?! Oh bizony ha itt lehetnétek, ha a halál nem a-a-tolt volna ti közöttetek, tudom magasztos öröm töltene be szíveteket!

És ti is mindnyájan aty. tagjai e gyüleke-zeteknek, kik az elmúlt huszonöt esztendő alatt észszel, kézzel, buzgósággal és áldozattal résztvettetek és résztvesztetek ma is ez egyház építésén, — nem örülnétek-e ennek haladásán és virágzásán? Oh örvendeztetek dicsőséges örömmel, mondván a zsol-táríróval: »hatalma-san cselekedett velünk az Ur, azért örvende-zünk« (zsolt. 126; 3).

Igen, ünnepelő gyülekezet, mert miről győzhet meg benneteket az elmúlt huszonöt esztendő, a mi aztán mintegy megszenteli örömeteket s további kítartásra, munkára, buzgóságra ösztönöz?

Tudjuk aty., hogy »ha az Ur nem építi a házat, hiába dolgoznak azon annak építői.« (Zsolt. 127; 1); tudjuk, hogy ha nincs az Úrtól valami dolog, összeomlik az; tudjuk, hogy az emberi munka tökéletlen, ha nincs azon Isten áldása. Nos aty, e huszonöt esztendő meg-győzhet arról, hogy mindedig segítségével volt nektek az Ur, az ő segítő keze, vezető keze, hatalmas kez, veletek volt mindég; az ő lelke, »mely erőnek, szeretetnek és józan elmének lelke« (II. Timót I; 7) vezérelte és irányozta lelketeket és tetteiteket; bizonyossá tehet arról, hogy Istennek kedve felt e gyülekezetben, eddig is segítette és ezután is gondviselésében és oltalmában részelteti.

Az Ur jóvoltáról győz meg tehát az elmúlt huszonöt esztendő. Az ő áldo és vezető kezét mutatja fel az nektek, arról győz meg, hogy ő veletek volt és veletek van. Nem örülnétek-e hát ennek? Nem serkentene-e ez a tudat további buzgó munkálkodásra?

De van egy más oka is ünnepelő egyház és gyülekezet, a ti örömeteknek.

Huszonöt esztendő óta vagytok nemesak munkatársai, hanem tanúi is lelkipásztorotok munkálkodásának és fáradozásának. Minő munka volt az, minő munka a lelkipásztor munkája?... Oh, a lelkipásztor munkája a legszelebb körü és a leáldásosabb, de legfáradságosabb is.

Építeni az egyházat külsőleg, hogy az megfelelőhessen hivatalának; összehozni, szer-

vezni, rendezni az evangéliom híveit, hogy szel ne szóródjanak; igazgatni, vezetni, hogy közöttük mindenek ekesen és jó renddel le-gyenek (I. Kor. 14; 40); építeni a szó eredeti értelmében, követ köre, téglát-téglára rakni hogy a mennyből jött vallás külső kifejezé-sében is nyilvánuljon, hogy legyen egy szent hely, egy templom, mely elvonja lelkünkét a világtól, mely Istenre irányozza figyelmün-keket, a mely emlékeztessen arra, hogy az égiek után kell törekednünk... Ez egyik és még nem a nehezebb munkája a lelkipásztor-nak!

De építeni továbbá belsőleg és pedig első sorban saját élete, példája, feddhetetlensége, tudományban és erényben való fündöklése által; építeni az Isten igéjének hirdetése ál-tal — oh minő magasztos, de minő nehéz munka! »Predikálni az igét mind alkalmas mind alkalmatlan időben« (II. Timot. 4; 2); predikálni a megfeszített és feltámadott Krisztust, predikálni úgy hogy »beszéde és predikálása ne az emberi bölcseségnek hitető beszédében, hanem inkább a lelkierőnek megmutatásában« (I. kor. 2; 4.) állja. »Legel-tetni az Istennek seregét, mely gondviselése alatt vagyton, gondot viselvén arról, nem kényszerítésből, hanem örömet« (I. Peter 5; 2.) Vigasztalni, gyógyítani, bátorítani; a hitelent, az istentelent inteni, feddeni, dor-gálni, megjavítani; »tanítván minden bölcse-séggel, hogy minden embert tökéletessé te-gyen a Krisztus Jézusba« (Koloss. 1; 28), hogy a hívek, az egyház tagjai »mint élő kövek »építtessenek fel, hogy legyenek lelkiház (I. Peter 2; 5), terjesztieni Istennek országát, megbékeltetni mindenkit Istennel....

Minő szép, minő magasztos munkája ez a lelkipásztorok és egyszersmind minő nehéz, csaknem megvalósíthatatlan is. Az igének predikálása, az Isten seregének legeltetése, a szenvedők vigasztalása, a hitellenek megte-ritése, mindeneknek hívása a tökéletesség felé, mindeneknek megbékeltetése Istennel, — ez valóban apostoli, ez Krisztusi munka, ez az igazi, a belső, a lelki építés! Az ilyen munká-hoz, az ilyen építéshez Istennek segedelme lelke, ereje szükséges.

Ti éreztétek-e, tapasztaltatok-e aty. Isten-nek lelkét működni lelkipásztorotok munká-lkodásában az elmúlt 25 esztendő alatt? Mikor alkalmas és alkalmatlan időben hirdette előt-tek az igét és »igazán hasogatta az igazság-nak beszédet« (II. Timot. 2; 15), nem ejtett-e gondolkozóba az isteni igazságok hirdetése, hogy azokhoz szabjátok magatokat, mint örök igazságokhoz, »mert az ég és a föld elmulhat-nak, de azok soha el nem mulnak« (Máté 24; 35.). Mikor hirdette előttek a megfeszített és feltámadott Krisztust és felmutatta előt-teket, mint a tökéletesség példányképét, mint Megváltónkat, Üdvözítőnket, nem érlelődött-e meg lelketekben az Ur követése, az a szent meggyőződés, hogy a »Krisztussal lenni min-dennél jobb«?! Midőn dorgált és fedett, felrázta a hitelent, megterésre hívta a gonoszt, vagy midőn felmutatta a szenvedőknek a vigasztalást, a kegyeseknek az égi jutalmat; nem érez-tetek-e a békességnek és boldogságnak áldott érzését eláradni lelketekben?

Ha ez apostoli működés bár parányi rész-ben is hatott reátok, ha ezen lelki munka ál-tal lelkileg is épültetek, akkor lelkipásztorotok a belső építés munkáját is végezte, akkor valóban működött benne és általa az Isten lel-kének ereje.

Es kérdem, nem volt-e ott lelkipásztorotok újszülött csecsemőitek mellett, hogy azokat a kereszttség sacramentoma által beavassa a Krisztus követőinek nagy társaságába, Isten-nek áldását könyörögve reájok; nem állott-e ott az új házaspárok előtt, hogy az Ur nevé-ben megkösse és megáldja frigyüket, hogy erkölesi és vallásos tanítással lássa el az élet útjára; és midőn gyászbaöltözöttek kesereg-telek kedves halottatok felett, nem volt-e ő ott, hogy felmutatva az örökkévaló házat, vi-gasztalást hintsen szívetek sajtó sebére; vagy a szent vacsorának az Ur rendelése szerinti kiszolgáltatásában, nem hívott-e bűnbánatra és nem biztatott-e meg az Ur érdemeért és nevében bűneitek bocsánatával és az örök élet reménységével?

Ime ezeket a munkákat végezte lelkipász-torotok 25 év alatt e gyülekezetben az Isten

lelkének ereje által, a belső, a lelki építés terén is, hogy leszálljon köztetek a mennyeknek országa.

Ti láttátok ünneplő gyülekezet az ó sokoldalú munkáját, sokszoros fáradozásait és mert láttátok és tapasztaltátok: a hála és elismerés virágait nyujtsátok neki ez örömnep rendezésében: örültök, hogy az iránta való ragaszkodásnak és szeretetnek kifejezést adhattok.

Ime ünneplő gyülekezet! egyházatok 25 éves fennállásának öröme mellett ez a másik oka a ti örömeteknek és igazi méltó oka is, mert ritkaságszámba megy, sőt alighanem példátlan, hogy egyház és lelkés egyezzen álljon — egyik fennállásának, másik lelkészkedésének — ugyanegyidejű örömnepét. Teljek be azért ünneplő gyülekezet! a ti szívetek szent örömmel, egyfelől, mert ez egyház 25 éves fennállását megértétek s annak haladását szemlelhetitek; másfelől, mert lelkipásztorotoknak negyedszázados munkálkodása jutalmául köszönetet és elismerést adhattok; de ne feledjétek el, hogy nem magatokat, nem az emberi munkát, vagy a gyarló szolgálót ünnepeleitek, hanem a mindeneknek hatalmas Urát, a ki »megdicsőítette a maga erejét a ti és az ő szolgálója erőtlenségében«: azért örömetek dicsőüljön magasztaló imává és mondjátok ezt: »nem nekünk Uram, nem nekünk, de a te nevednek add a dicsőséget a te kegyelmedért és hívségedért«.

II.

Örömnep a mai a gyülekezet lelkipásztorának is.

Természetesen együtt örül a lelkész az ő egyházával, gyülekezetével, — de neki a köz-öröm felett, még más edesebb egyeni öröme is van. Ugyan minő öröm ez? Szóljunk meg erről pár szót.

Képzelték magatok elé a ty, a szanto-vetőt, midőn megáll az arany kalászkokkal ringatózó földje mellett, midőn látja, hogy der. fagy és viharok ártalmatlanul mentek el felette és ott van munkájának gyümölcse: minő érzés az, mely ilyenkor eltéli kebelét? Vagy nézzétek az aratók örömet az aratásnak idején. (Ezsaiás 9: 3). Minő öröm ezeknek öröme?

Lássátok a ty, ilyenforma öröm az, mit a gyülekezet lelkipásztorára érez, látva munkájának sikerét; látva és tapasztalva, hogy az ő buzditásai, fáradozásai nem voltak hiabavalók, tapasztalva, hogy az általa elhíntett magvak nem az utschékre és kősziklára, hanem termékeny földre hullottak, kikeltek és gyümölcsöt hoztak. És a mennyeivel magasabban áll a lelki élet a testi felett, annyival magasztosabb és boldogítóbb az ő öröme is a szanto-vető örömenél, mert míg annak elhíntett magvai csak a testi élet fenntartására szolgáló kenyeret termelték, addig az általa hirdetett és elhíntett isteni igének magvai a lelki élet mezején termettek és hoztak áldott gyümölcsöket.

Bizony magasztos öröm az, melyet az Urnak szolgálója érez, midőn elmondhatja: itt voltam az egyház bölcsőjénél, én dajkáltam, gyamolítottam, vezettem, neveltem, oktattam és most, hogy nagyra nőtt, ismét csak én kormányozom, gondozom és táplálom az igének beszédével, mint tejnek italával és most tudom, hogyha az egyszer megvetett fundamentum, a Krisztuson megáll: oly erős lesz, hogy rajta a pokol kapui sem vehetnek diadalmat. Magasztos öröm, midőn az Urnak szolgálója így szólhat Pál apostollal: »ti magatok tudjátok atyámfiai, hogy a mi tihozzátok való jövetelünk nem volt hiabavaló; úgy voltunk ti közöttetek, mint a dajka szokott dajkálkodni az ő magzatival; ilyen módon szeretven titeket, kívánjuk vala tiveletek közleni nemesak az Istennek evangéliomát, hanem a mi magunk lelkét is, mivelhogy szerelmesünk volnátok: mert megemlékezhetek atyámfiai a mi munkánkról és nyomorúságunkról; mert éjjel és nappal munkálkodván prédikáltuk ti közöttetek az Istennek evangéliomát és kértünk, hogy járnátok úgy a mint méltó volna Istenhez, ki hív minket az ő országára és dicsőségére«. (Thess II: 1, 7, 8, 9, 12.).

Ez nem a dicsekedésnek, hanem a mult küzdelmeire és fáradozásaira vetett pillantás után, az öntudatnak az a boldogító nyugalma és öröme, melyet röviden így fejezhetünk ki: nem munkálkodtam hiába.

Nem munkálkodtál hiába te sem — szolgálja az Urnak — bizonyságot tesz róla a tempium, ez egyház, e gyülekezet, e község, én és mi mindnyájan, de mindenekfelett az Ur, ki így szól tehozzád: »tudom a te dolgaiddat és szerelmedet és a szenteknek való szolgálá-

datot, hitedet és türeledet és cselekedetidet« (fel. 2: 19). Méltó azért ez örömondás napján a te örömed, mert láthatod munkádnak sikerét, fáradozásodnak gyümölcsét.

És mi ad még a közöröm felett más igazán jutalmazó és boldogító egyeni örömet a lelkipásztoroknak?

Nem akarom ünneplő gyülekezet hosszabbban rajzolni, hogy minő sorsa volt hajdan az Ur szolgálóinak, a prófétáknak, kiket háborgattak, üldöztek, tömlöczre vetettek és megölték; nem akarom leírni, hogy az apostolok mennyi hosszúsággal illettettek és mennyire gyűlöletesek voltak a világ előtt, nem szükséges említenem, hogy mennyi háborgatásnak, üldöztetésnek voltak kitéve, és hogy az egy János kivételével mindnyájan vertanui halált szenvedtek; csak azt említem fel, hogy a mai világ is inkább az Ur szolgálói ellen, mint mellette foglal állást. Igen, mert a mai világ általános jellemvonása a közöny, a hitetlenség, az erköletlenség és vallástalanság s így azok, kik az Ur nevében és megbízásából, az ige fegyverével ezen bűnök ellen küzdenek, az Ur szolgálói, — ha üldöztetésnek nem is, mert hiszen az idők változtak, — de igen sokszor gunynak, szeretetlenségnek, sőt gyűlölségnek vannak kitéve, s úgy vannak híveik között az Ur szava szerint, mint a bárány a farkasok között (duk. 10: 3).

De Istennek hála e sötét képnek van szebb oldala is. A konkoly nem nyomhatja el egészen a tiszta buzát. Vannak egyének, egyházak, gyülekezetek, ott van a világ jobbik fele, melynél az elhíntett ige 30, 60 vagy 100 annyit termel, — ezek az ige hirdetői, mint akik az emberiség közboldogságán munkálkodnak tisztelettel, becsülettel és szeretettel veszik körül.

Ilyen ez az egyház és gyülekezet is, mely lelkipásztorai iránti becsülésének, ragaszkodásának és szeretetnek kifejezése ünnepelet rendez. Mellányolja negyedszázados áldásos működését s az elismerés, hála és szeretet virágaiból font koszorút tesz fejére.

Ez az elismerés és szeretet az, mi a közöröm felett még igazi boldogító örömet ad a lelkipásztoroknak, mert egy papra nevezve nagyobb öröm nem lehet, mintha látja az elismerést, látja híveinek szeretetét.

Igen te Urnak szolgálója, ki érdemeidért megnyerted híveidnek szeretetét, s mivel munkálkodásod az egyház körén túl is terjed, megnyerted e nagy községnek tiszteletét és megnyerted felsőbb helyről is a kitüntetest: teljek be szíved magasztos örömmel és mondjad: »áldjad én lelkem az Urat«!

Ünneplő gyülekezet!

»Ez a mai nap örömondás napja.« Tolmácsolni kívántam e gyülekezetnek és lelkészenek örömet. De az öröm mindnyájunké, én is teljes szívvel veszek részt belőle. Oh legyen ez öröm állandó, legyen ez elfogyhatatlan s magasztosuljon ajkaidon Isten dicső imává ezt mondván: »nem nekünk Uram, nem nekünk, de a te nevednek add a dicsőséget a te kegyelmedért« amen.

Utóima.

Felséges Isten, atyánk a Jézusban! Dicsőítsük és áldunk tegedet és hirdetjük cselekedetidet! A te nevednek adjuk Uram a dicsőséget a te kegyelmedért és hívségedért! Oh mert kit is dicsőíthetnénk mi más rajtad kívül, ki atyánk vagy, gondviselőnk vagy, kinek kegyelmed és jóságod kibeszélhetetlen s kinek »dicsőségöd ögre földre kihat«. Felséges leled előtt leborulva, imáadásod érzelmeivel megteljesült szívvel hangoztatjuk: »szent, szent, szent vagy oh seregeknek ura s teljes mind a széles föld a te dicsőséggeddel«.

Dicsőséggedet és szeretetedet hirdeti a te anyaszentegyházad, melyet azért alapítottál szent fiad által, hogy lenne ez a földön kifejezője és terjesztője a kegyelem országának és előkészítője a siron túl levő dicsőség országának.

Áldunk és magasztalunk szent fiadért a Jezusért, ki nemcsak megalapította a te országodat, hanem életével és halálával megmutatta s tudományában megtanított, hogy miként lehetünk mi is annak tagjai. Áldunk az igeért, melynek hirdetése által e földön lelki életre, a siron túl örök boldogságra készítesz. Bizony jó vagy te atyánk, mi a te jóságodat és irgalmasságodat ki nem beszélhetjük! Fogadd dicséretmondásunkat és magasztalásunkat azon kegyelmes intézkedésed-

ért, melynél fogva felemelsz bennünket a porból s dicsőségged osztályosivá kívánsz tenni.

Szent fiad intézkedése, hogy legyenek apostolok, evangyelisták és pásztorok, a szolgálóknak munkájára, a Krisztus testének építtetésére (Eföz. 4: 12), az igének hirdetésére, az egyházak vezetésére és kormányzására.

Hálával áldozunk mindezekért neked, mert ezek által boldogságunkat ezéltad; hálával adózunk az anyaszentegyházért és abban a Krisztus Jezusnak prédikáltatásáért.

De különösen áldunk Istenünk, hogy e helyen, e községben is megépítetted a te egyházadat s rendeltél abba pásztor, ki legeltesse a te sereggedet az evangeliomi élő vizek forrásainál. Hálát adunk neked, hogy 25 éven keresztül áldó és gondviselő kezdeddel hordoztad az egyházat és ennek pásztorát, addát beledet egyetértésnek, buzgoságnak, erőnek lelkét s alkalmas eszközeivé titted őket a te országod terjesztésének. Áldunk tegedet Istenünk, hogy megengedted érni e napot, melyen egyház és lelkipásztor örömnepet ültetnek, dicsőítven a te jóságodat és szeretetedet, melyet irántuk a lefolyt 25 esztendő alatt kegyelmesen megbizonyítottál. Áldunk tegedet ez örömnepért! Szálljon nagy nevedre dicséret, dicsőség és magasztalás!

Oh cselekedd Atyánk, hogy legyen e nap ez egyházra és ennek lelkipásztorára nézve valóban örömnep; teljek be szívek és lelkök a tebenned való szent örömnep oylan teljességével, mely elfogyhatatlan és mely a napok és évek elmúlása után is boldogságunk forrása legyen. Áldd meg azért ez egyházat, növeid és virágoztasd nemzetiségről nemzetiségre, időtlen időkig: áldd meg ennek pásztorát boldog napoknak és esztendőknél sokaságával, hogy hirdethesse a te dicsőséggedet s munkálhassa a te országod terjesztését.

Áldásodért könyörgünk oh atyánk, egész református anyaszentegyházad számára, legyen az hegyen épült város és legyenek annak tagjai »lelki ház«, legyenek teljesek szent lelekkel.

Áldj meg oh Istenünk minden egyházat, melyben a te felelmed, tiszteleted és a jó erkölcsök hirdetteknek.

Könyörgünk a királyért! oh tartsd meg és terjeszd meg hosszú időkre az ő drága életét, hogy bölcs országlása jöletet és dicsőséget arasszon nemzetünkre és hazánkra. Áldd meg edes hazánkat áldásaid bőségével, ruházd fel hazánknak fiait az egyetértés és bekesség lelkevel, hogy elhagyva a pártoskodást egyesített erővel, vállalva munkájukat e hazának virágzását. Legyen áldásod e községben és ennek minden lakóján, legyen jó szerenese házaiban, bekesség mentésében, csendesség tornyaiban, utcaim az igazs g. beke és szeretet esőkolgassák egymást.

Áldj meg oh minden áldásoknak Istene mindnyájunkat áldásaidal, szentelj meg szent lelkeddel, hogy lehessünk mindnyájan »választott nemzetiség, királyi papság, szent nép« (I Péter 2: 9); áldd meg ezt a mai öröm napot, hogy legyen ez is a te dicsőséggedre amen.

Ujpesti önszegélyző szövetkezet.

Meghívó.

Az Ujpestvidéki önszegélyző szövetkezet f. é. janar hó 26-án d. u. 4 órakor az egyetel helyiségekben, Ujpest (Árpád-ut 32. Ujpestvidéki takarekpénztár) tartja

II. rendes évi közgyűlését,

melyre a szövetkezet tagjai tisztelettel meghívotnak.

Napirend:

1. Az igazgatóság és a felügyelő bizottság jelentése a lefolyt üzletév eredményéről és a zárólegelőterjesztése.

2. A felmentvény megadása.

3. 3 felügyelő bizottsági, 8 választmányi tagnak választása

4. Netáni indítványok.

Tagok és üzletrészel

I évt. 1898 jan. 1. 263 tag 1223 üzletrészel
1898. évben kilépett 26 « 99 » »
marad 1898 decz. 31. 237 tag 1124 üzletrészel
II. évt. 1898 jan. 1. 307 tag 1313 üzletrészel
1898. évben kilépett 30 » 70 » »
marad 1898 decz. 31. 277 tag 1243 üzletrészel.